

Felbecsülhetetlen értékű kard került elő a Kasuga Taisha szentély mennyezetéből

Egy XII. századi jelentős japán kard kerül kiállításra a *Nara-i Kasuga Taisha* szentélyből. A japán kardművesség történetének egy különleges darabját fedezték fel a *Kasuga Taisha* szentély 1939-ben végzett felújítása során, amikor is a szentély mennyezeti szerkezetébe rejtve egy XII. századi kardra bukkantak. Azóta a szentély kincstárában őrzött fegyver most először kerül nyilvános kiállításra.

A kard kivételesen jó állapotban maradt fenn: alig mutatja a használat nyomait, és formájában is közel áll eredeti állapotához. A szakszerű újrafényezést és részletes szakértői vizsgálatot követően a pengét a híres *Ko-Hōki* iskolának tulajdonították, amely a korai japán kardkészítés egyik meghatározó műhelye volt.

A kardhoz tartozó, fekete lakkal bevont *kuro-urushi yamagane tachi*-felfüggesztők a stílusbeli jegyek alapján feltehetően a XIV. században készültek. A rendelkezésre álló történelmi és vallási adatok alapján valószínűsíthető, hogy a kardot a *Nanboku-chō*-korszak (1336–1392) és a korai *Muromachi*-kor (1336–1573) valamely szakaszában ajánlották fel áldozati tárgyként a *Kasuga Taisha* szentély számára.

A penge nem visel szignót, azonban formailag és technikai kivitelezésében szoros hasonlóságot mutat a Tokiói Nemzeti Múzeumban őrzött híres *Dōji-giri* karddal, amelyet a *Ko-Hōki* iskola egyik legismertebb mestere, *Yasutsuna* készített. Ennek alapján a szakértők úgy vélik, hogy a *Kasuga Taisha*-ban talált darab szintén *Yasutsuna* munkája lehet.

A *Dōji-giri* történelmi jelentőségét tovább növeli, hogy hagyományosan az „Öt Legnagyobb Mennyei Kard” (*Tenka Goken*) egyikeként tartják számon, így a vele való párhuzam különös figyelmet érdemel.

Motoki Sakai, a Tokiói Nemzeti Múzeum munkatársa szerint a *Kasuga Taisha* szentélyben előkerült kard „a korszak kardkészítő művészetének egy rendkívül fontos, kiváló állapotban fennmaradt példája”.

Hirota Kasan-no-in, a *Kasuga Taisha* szentély sintó papja a felfedezést „csodálatosnak” nevezte, és úgy fogalmazott, hogy „olyan volt, mintha egy időkapszulára bukkantunk volna”. Véleménye szerint a kardot „feltehetően olyan személy ajánlotta fel a szentélynek, aki az ott lakozó istenség isteni védelmét kívánta elnyerni”.

A kardot és a hozzá tartozó tartozékokat a japán Kulturális Ügyek Ügynöksége hivatalosan is fontos műtárgy (重要美術品, *jūyō bijutsuhin*) státuszba sorolta, ezzel is hangsúlyozva történeti és művészeti értéküket.

A restaurálási munkálatokkal *Kōshū Hon'ami*-t bízták meg, aki napjainkban „élő nemzeti kincs” (人間国宝, *ningen kokuhō*) címet visel, mint kardcsiszoló mester (*togishi*). *Hon'ami* szakértő munkája révén a penge újra visszanyerte eredeti fényét és esztétikai megjelenését.

A *Hon'ami* család több évszázados múltra tekint vissza a japán kardkultúrában: tevékenységük a *Kamakura*-korszakig nyúlik vissza, amikor már kardcsiszolóként és -értékelőként ismertek voltak. Az *Edo*-korszakban a *Tokugawa*-sōgunátus szolgálatába álltak, és feladatuk volt többek között a jelentős kardok értékbecslése, hitelesítő tanúsítványok kiállítása, valamint nagy volumenű kardgyűjtemények katalogizálása és kezelése.

A *Ko-Hōki* iskola nevét *Hōki* tartományról kapta, amely a mai *Tottori* prefektúrának felel meg Japán nyugati részén. Ezt az iskolát a japán kardkészítés egyik legkorábbi, hajlított pengékre specializálódott műhelyeként tartják számon.

A 3. és a 6. század között a Japánba kerülő kardok többsége egyenes pengéjű volt, és döntően a kontinentális Ázsiából – elsősorban Kínából és a Koreai-félszigetről – érkezett. E korszakban Japánban is megkezdődött az egyenes, idegen eredetű formavilágot követő kardok helyi gyártása. A 10. század közepétől azonban jelentős változás állt be: a japán kardkovácsok fokozatosan áttértek a sajátosan japán, görbe pengéjű kardok kialakítására. Ez a formai és technikai fordulat jelentette a klasszikus japán kard megszületését.

A kardok vallási célú felajánlása évszázadokon keresztül elterjedt gyakorlat volt a szigetországban. Az ilyen felajánlások során a kardot a szentély védőistensége (*ujigami*) számára ajándékozták, gyakran annak *shintai*-jaként (az isteni jelenlét fizikai megtestesüléseként), vagy olyan szakrális edényként, amely az istenség lakhelyéül szolgálhatott. A szentélyeknek adományozott kardokat ezért maguk is szent tárgyként, egyfajta isteni emanációként tisztelték.

Ez a gyakorlat különösen elterjedté vált a *Nanboku-chō* (1336–1392) és a *Muromachi*-korszak (1336–1573) idején. Ekkor számos XI. és XII. századi eredetű kardot szenteltek különböző szentélyeknek, gyakran úgynevezett *Hyōgo-gusari koshirae* stílusú felfüggesztéssel ellátva. Ez a robusztus, láncos felfüggesztéssel és fémborítású tartóelemekkel rendelkező kardtok-kialakítás különösen népszerű volt a *Kamakura*-korszak harcosai körében, és kiválóan megfelelt a szakrális célú adományozás követelményeinek is.

A *Kasuga Taisha* szentélyben felfedezett kard megőrizte eredeti, tervezett hosszúságát. A penge nem visel kovácsjegyet (*mei*), azaz szignálatlan. A vágóél hossza (*nagasa*) 82,4 cm, görbülete (*sori*) 3 cm, míg a penge szélessége a talpnál (*motohaba*) 3,3 cm. Ezek az arányok jól tükrözik a korai *tachi* típusú kardok jellegzetes formavilágát.

A restaurált kard 2018. január 30. és március 26. között volt megtekinthető a „Legendás kardok mesterművei” című időszakos kiállításon, amelyet a Nara-i *Kasuga Taisha* szentély kincstárában rendeztek meg a szentély alapításának 1250. évfordulója alkalmából.

A fordítás az alábbi cikk felhasználásával történt: <https://japan-forward.com/precious-sword-discovered-in-ceiling-at-kasuga-taisha-restored/>